

For mere tydeligt at præcisere, at bestemmelserne tilgodeser sådanne hensyn, er i forhold til Strafferetsplejeudvalgets lovudkast tilføjet ordene »så vidt muligt« i 2. og 3. pkt.

Vedrørende stk. 2 henvises i øvrigt til betænkningen side 66-69.

I *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås, at legemsundersøgelser som beskrevet i § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge. Legemsbesigtigelse, jf. § 792, stk. 1, nr. 1, kræver derimod ikke lægelig medvirken. Særligt vedrørende undersøgelse af mundhule bemærkes, at såfremt politiet alene kigger ind i munden uden anvendelse af tvang, vil der kun være tale om legemsbesigtigelse og derfor ikke noget krav om lægemedvirken. Politiet kan selvfølgelig også bede personer om at spytte genstande ud af munden.

Der er ikke knyttet nogen »periculum in mora«-regel til kravet om lægelig medvirken ved legemsundersøgelse. Den omstændighed, at efterforskningsmæssige hensyn gør det ønskeligt eller endog nødvendigt, at indgrebet foretages straks uden at afvente lægens tilstedekomst, giver således ikke mulighed for at fravige kravet om, at en læge skal medvirke. Herved tilgodeses sikkerheds- og helbredsmæssige hensyn ved de mere intense legemsindgreb.

Selv om lægelig medvirken ikke kan siges at være ubetinget nødvendig ved alle former for legemsundersøgelser, er det således ikke fundet hensigtsmæssigt eller tilstrækkeligt begrundet at forsøge at opstille særregler for enkelte typer af indgreb. Herved undgås også yderligere undtagelser fra hovedsondringen i lovforslaget mellem legemsbesigtigelser og legemsundersøgelser. Endelig kan anføres, at lægelig medvirken kan sikre det fulde efterforskningsmæssige udbytte af legemsundersøgelsen.

Det må i øvrigt fremhæves, at bestemmelsen stort set svarer til den i dag gældende praksis for, hvornår læger medvirker ved legemsindgreb i strafferetsplejen.

Forslaget indebærer kun, at legemsundersøgelse skal foretages *under medvirken* af en læge. Hvorvidt lægen skal udføre selve indgrebet, eller dette kan foretages af andet sundhedspersonale under lægens tilsyn og på dennes ansvar, er ikke reguleret i lovforslaget, men må afhænge af en vurdering af indgrebets art og karakter.

I *stk. 3, 2. pkt.*, foreslås det lovfæstet i retsplejeloven, at lægen skal tage stilling, om indgrebets gennemførelse er lægeligt forsvarligt under hensyn til den med indgrebet forbundne smerte og risiko samt den undersøgte persons tilstand. Lægen skal derimod ikke vurdere, om indgrebet er nødvendigt eller rimeligt af hensyn til efterforskningen i sagen, idet dette afgøres af retten eller politiet.

Ved kravet om lægelig medvirken knyttes således en dobbelt kontrol til de mest byrdefulde indgreb (legemsundersøgelser), derved at retten eller politiet vurderer indgrebets foretagelse på baggrund af retssikkerhedsmæssige hensyn, og lægen vurderer indgrebets lægelige forsvarlighed.

I øvrigt gælder for lægers foretagelse af legemsundersøgelser de almindelige lægelige regler, herunder etiske regler og principper.

Vedrørende stk. 3 henvises endvidere til betænkningen side 61-66.

I forhold til Strafferetsplejeudvalgets lovudkast foreslås ordene »så vidt muligt en embedslæge eller anden tilsvarende læge« ikke medtaget i stk. 3, 1. pkt.

Baggrunden herfor er, at dette spørgsmål ikke findes egnet til lovmæssig regulering og navnlig ikke i retsplejeloven. Hertil kommer, at spørgsmålet om embedslægers bistand til rets- og politimyndighederne må påregnes at blive taget op til generel overvejelse, og at det derfor vil være hensigtsmæssigt at afvente resultatet af disse overvejelser for så vidt angår ændringer vedrørende legemsindgreb.

Til § 792 f

Bestemmelsen regulerer politiets adgang til at opbevare og registrere oplysninger og materiale, der hidrører fra legemsindgreb. Reguleringen medfører en pligt for politiet til i visse tilfælde at destruere oplysninger. Stk. 1 og 2 vedrører opbevaring efter sagens afslutning, medens stk. 3 i visse tilfælde påbyder øjeblikkelig destruktion.

Stk. 1 vedrører personfotografier optaget med henblik på senere identifikation. Efter bestemmelsen må politiet ikke opbevare sådanne fotografier, såfremt de vedrører personer, der ikke har været sigtet. Politiet må heller ikke opbevare fotografier af personer, der har været sigtet, men senere frifindes, eller mod hvem påtale opgives. Disse regler svarer til gældende administrativ praksis.

Et personfoto af sigtede, der er optaget i forbindelse med efterforskningen i et forhold, som den sigtede senere frifindes for, skal destrueres, selv om den pågældende dømmes i et andet forhold. Dette gælder dog ikke, hvis dette andet forhold i sig selv kunne have begrundet optagelsen, jf. § 792 b, stk. 1.

Stk. 2 vedrører alt andet materiale, der hidrører fra legemsindgreb. Reglen har dog først og fremmest praktisk betydning for fingeraftryk. Efter bestemmelsen skal fingeraftryk m.v. af ikke-sigtede destrueres, når sagen er afsluttet. Derimod kan politiet opbevare fingeraftryk m.v. af personer, der har været sigtet, uanset at sagen mod den pågældende opgives, eller han eller hun frifindes. Bestemmelsen svarer for